

Takk for invitasjonen.

Audun Lysbakken har sagt at SV må bygge ut båndene til fagbevegelsen, for å lykkes i sitt partiprojekt og i kampen om velgerne.

På arbeiderklassens internasjonale kampdag er det viktig å snakke om fagbevegelsen.

Jeg skal derfor snakke om tre ting som er viktig. Fagbevegelsen, fagbevegelsen og fagbevegelsen.

Jeg skal snakke om;

Den palestinske fagbevegelsen.

Den palestinsk-israelske fagbevegelsen.

Og den jødiske fagbevegelsen Histadrut.

Den er nå 64 år siden den illegale opprettelsen av staten Israel og 45 år siden seksdagerskrigen.

Palestinerne i de okkuperte områdene Vestbredden og i Gaza lever under tøffe forhold. For arbeiderne og landarbeiderne er det ekstra tøft. I tillegg til kampen for faglige rettigheter, lønn, ansettelsesvern, oppsigelsesvern, arbeidskonflikter, og velferd og sosiale forhold må de kjempe den daglige kampen mot følgene av okkupasjonen. En okkupasjon som hver eneste dag er avskyelig brutal.

Tusenvis av palestinere leter hver dag desperat etter en levevei for å forsørge seg selv og familien. Okkupasjon og avsperring av de palestinske områdene tvinger mange arbeidere inn i Israel på jakt etter arbeid. Samtidig som kontinuerlige restriksjoner på bevegelse gjør mulighetene for å komme inn uforutsigbare. Her spiller apartheid-muren en destruktiv rolle. Når 15 000 palestinere med innvilget arbeidstillatelse skal passere sjekkpunktene står de ofte to til tre timer i kø hver morgen og kveld. I tillegg til en allerede lang arbeidsdag pluss reisetid til og fra jobb blir fem-seks timer med trakassering på check-pointene rett og slett for mye. Hvilket i sin tur betyr at flere prøver å jobbe uten tillatelse inne i Israel eller på de ulovlige koloniene. Her blir mange grovt utnyttet av israelske arbeidsgivere i form av underbetaling og elendige arbeidsforhold. Hver uke blir også mange av disse tatt av israelske sikkerhetsstyrker ofte med uanede konsekvenser for den enkelte og deres familier.

PGFTU har som mål å ivareta interessene til de palestinske arbeiderne og landarbeiderne. PGFTU, eller Palestinian General Federation of Trade Unions ble stiftet i 1965, med røtter tilbake til de faglige kampene på 20-tallet. Organisasjonen organiserer cirka 290.000 arbeidstakere og er den største organisasjonen som kjemper for faglige rettigheter på Vestbredden, i Gaza og i Jerusalem.

PGFTU har forbindelser med norsk LO.

I tillegg til samarbeidet på topplan er det sånn at medlemmer av norske klubber og foreninger flere ganger i året møter representanter for den palestinske fagbevegelsen på de faglige studieturene som Palestinakomiteens Faglige Utvalg arrangerer.

I noen tilfeller gis det også pengegaver og materiell, selv om det er den politiske støtten til våre kjempende kamerater i Palestina som er det mest viktige.

Arbeiderbevegelsen har hatt internasjonal solidaritet på dagsordenen fra den moderne arbeiderklassen så dagens lys. Samhold over landegrensene springer ikke ut av medfølelse med dem som lider, men av klassens tvingende behov for solidaritet. I solidaritetsbegrepet ligger det gjensidighet og erkjennelse av felles interesser i kampen mot en felles fiende og for et felles mål. Fagbevegelsen må forsvare, og stå som garantist for viktige samfunnsverdier som solidaritet, verdighet og menneskerettigheter. Og de klassemessige forskjellene må opphøre.

Det er i dette lyset jeg vil snakke om den palestinsk-israelske fagbevegelsen WAC-MA`AN.

Organisasjonen er for israelske og utenlandske arbeidstakere i Israel, i Jerusalem og på Vestbredden. WAC står for Workers Advice Center, mens MA`AN er både et arabisk og et hebraisk ord og som betyr "å være sammen" og "den man henvender seg til."

Organisasjonen bygger seg langsomt men sikkert opp og organiserer nå spesielt lastebilsjåførere, innafør bygning og steinindustri, i jordbruket og blant lærerne.

WAC-MA`AN har programfestet at de jobber for å forene arbeidere uavhengig av nasjonalitet, religion, kjønn eller farge. De krever at Israel trekker seg tilbake til grensene fra 1967, og støtter etableringen av en palestinsk stat med Jerusalem som hovedstad. De gir også sterk støtte til den arabiske revolusjonære bølge i Tunisia, Egypt, Syria, Jemen, Libya og Baharain.

WAC-MA`AN arbeider for å fagorganisere folk i Israel. Et land med dype klasseskiller, der 20 prosent av innbyggerne lever under fattigdomsgrensen og der tilsvarene tall for palestinerne er 50 prosent.

I Israel er alt ekstremt. Så var også tilfellet med nyliberaliseringen som slo inn som en bølge på 90tallet. Klasseforskjellene er nå store og boligprisene ekstremt høye. Nå protesterer folk og vil ha tilbake velferden. Det er i dette rommet WAC-MA`AN jobber med å fagorganisere folk uavhengig av nasjonalitet, religion, kjønn eller farge.

WAC-MA`AN er på offensiven og reiser nå rundt i Europa for å samle støtte til sitt klassemessige prosjekt. Senest nå i februar besøkte de LO i Oslo.

Norsk LOs samarbeid med israelsk LO, Histadrut, har en lang historie. De nære båndene mellom det norske og det israelske arbeiderpartiet er den historiske bærebjelken i dette samarbeidet. På samme måte som norsk LO i alle år har hatt sterke bånd til DNA så har Histadrut siden opprettelsen vært knyttet til det israelske arbeiderpartiet. Og i kraft av det israelske arbeiderpartiets mangeårige politiske dominans i Israel har Histadrut stått last og brast med politikken staten Israel til enhver tid har ført.

Allerede ved Histadruts opprettelse i 1920 under navnet "The General Federation of Jewish Labor" var det klart hvilke politiske mål som skulle ligge til grunn. Organisasjonen hadde to klare strategier: De skulle "erobre arbeidet fra palestinske arabere" og sikre et økonomisk fundament for en jødisk nasjon.

Histadrut har aldri tatt ansvar for palestinske arbeidere. Fra begynnelsen utelukka de arabiske arbeidere fra medlemskap og kasta dermed det sentrale faglige prinsippet om arbeidssolidaritet på båten, til fordel for nasjonal jødisk enerett. Velferd og rettigheter ble en eksklusiv rett for personer med jødisk religion.

Histadrut er synonymt med sionismen som ideologi, som igjen er synonymt med okkupasjon og annektering av land. Målet er Erez Israel, en betent betegnelse på det bibelske landet Israel, det landet jødene blei lova av gud, som inkluderer minst hele det historiske Palestina. Histadrut er grunnleggende sionistisk også nå i 2012. De støtter i all hovedsak staten Israels politikk uansett regjering, høyre eller venstre.

De er en høyst tvilsom fagbevegelse i tradisjonell faglig forstand. Histadrut har utvikla seg og vokst i symbiose med det sionistiske statsprosjektet, og de har gjort sine valg. Valgene de har gjort overfor den palestinske arbeiderklassen er uforenlig med grunnverdiene den internasjonale fagbevegelsen er tufta på. Støtte til Histadrut og støtte til palestinske arbeidstakere eller palestinsk faglig organisering er derfor to uforenlige størrelser.

Hvilke standpunkter inntar Israelsk LO til den siste tids begivenheter?

De støtter apartheid-muren som fortsatt er under bygging.

De støtter blokaden av Gaza.

De støtta den brutale krigen mot Gaza vinteren 2008-2009.

De støtta overfallet og drapet på ni aktivister ombord i det tyrkiske skipet Mavi Marmara som skulle prøve å bryte blokaden av Gaza.

De har aldri protestert mot fengslinger av palestinske faglige aktivister.

Histadrut er derfor ingen verdig samarbeidspartner for norsk LO eller arbeiderbevegelsen.

I solidaritet med palestinerne bør vi derfor reise kravet om at LO bryter med Histadrut.

1ste mai – arbeiderklassens internasjonale kampdag – er snart slutt for i år.

Jeg takker for anledning jeg fikk til å holde en liten tale her i dag.

Parolene som har blitt reist i demonstrasjonstoget i Hønefoss i dag må vi ta med oss videre i kampen for arbeidernes rettigheter nasjonalt så vel som internasjonalt.